

# РЕШЕНИЕ

№ 1232

гр. София, 17.03.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в  
открито заседание на 09.02.2011 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7935** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б.

Образувано е по жалба от А. И. срещу Заповед № \*/19.07.2010 г. на директора на дирекция „М.“, с която на А. И. е наложена принудителна административна мярка по чл. 43, ал. 1, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б.

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването ѝ - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Искане за отмяната на заповедта.

Ответникът – директорът на дирекция „М.“ не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № \*/19.07.2010 г. на директора на дирекция „М.“ на А. И.,

гражданин на Република Т е наложена принудителна административна мярка по чл. 43, ал. 1, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б - забрана за напускане на страната поради наличието на задължения над 5000 лв. към български физически лица, които са установени по съдебен ред и не са надлежно обезпечени. Заповедта е мотивирана с постъпило писмо № 10114/25.06.2010 г. от частен съдебен изпълнител, съгласно, което за лицето има данни, че има задължения над 5000 лв., установено по изпълнително дело № \*1041. Видно от посоченото писмо изпълнителното дело е образувано по молба на „Регнум” ООД въз основа на изпълнителен лист от 10.05.2010 г. на СГС по т.д. № 1054/2010 г. срещу длъжника А. И. за заплащане на задължения в големи размери, а именно сумата от 1 683 300 евро.

Като доказателства по спора не бяха представени такива от страна на административния орган, от които да е видно, че лицето е уведомено за започналото срещу него административно производство по издаването на заповедта за налагане на принудителната административна мярка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, като съдът съобразно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – издадена е от директора на дирекция „М.”. Следователно, оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, но същата е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби. Съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК за започване на административното производство по издаване на административния акт се уведомяват заинтересованите граждани и организации, като административният орган съобразно чл. 34, ал. 3 от АПК следва да осигури на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания, като определя срок не по-дълъг от 7 дни. Страните могат да правят писмени искания и възражения. В процесния случай жалбоподателят, видно от представените

по делото доказателства не е бил уведомен за започналото производство по издаване на оспорвания административен акт. Действително, като доказателство по спора е представен писмо, адресирано до жалбоподателя, но от страна на административния орган не бяха представени каквито и да било доказателства за предприемането на действия за връчването му. От страна на административния орган не бяха представени и доказателства обосноваващи обстоятелството, че решаването на въпроса не е търпяло отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси, за да се обоснове приложимостта на чл. 34, ал. 4 от АПК. В мотивите на административния акт също така не са отразени причини за неприлагането на ал. 1, 2 и 3 на чл. 34, каквото задължение има административният орган съобразно чл. 34, ал. 4, изречение второ от АПК. Действително, като доказателство по спора е представено писмо, рег. № ХВ 4899/09.08.2010 г., с което административният орган уведомява жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция, че спрямо него ще бъде приложена принудителна административна мярка по чл. 43, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Не са представени, обаче каквито и да било доказателства за предприемането на действия по връчването на посоченото писмо на лицето с оглед, на което и не би могъл да се направи обоснован извод за спазване на чл. 26, ал. 1 от АПК. Посоченото писмо не би могло да се приеме като уведомление за започване на производството по издаване на административния акт и на още едно основание – същото е издадено извън производството по издаване на оспорвания административен акт – същият е издаден на 19.07.2010 г., а писмото е изготвено на 09.08.2010 г. Основателно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за нарушение на принципа по чл. 14, ал. 2 от АПК. Видно от оспорваната заповед, същата е връчена на жалбоподателя без присъствието на преводач в нарушение на чл. 14, ал. 2 от АПК, съгласно който лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език. В тези случаи се назначава преводач. Оспорваната заповед е издадена и в противоречие с материалния закон. Съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. От представените по делото доказателства не може да се направи и обоснован извод, че в хода на административното производство по издаването на оспорвания административен акт административният орган е събрал доказателства в тази насока. С оглед на обстоятелството, че

същият при издаването на акта не е спазил и чл. 34, ал. 3 от АПК, възможност за възражения в тази насока не е дадена и на жалбоподателя.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото, което с оглед изхода на спора следва да бъде уважено – на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 410 лв, представляващи възнаграждение за адвокат в размер на 400 лв., което видно от представената по делото вносна бележка е реално внесено и внесената държавна такса в размер на 10 лв.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Заповед № \*/19.07.2010 г. на директора на дирекция „М.“, с която на А. И., гражданин на Република Т е наложена принудителна административна мярка по чл. 43, ал. 1, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б.

**ОСЪЖДА** дирекция „М.“ да заплати в полза на А. И. направените по делото разноски в размер на 410 лв.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**